प्रविशध्वं बिलं पुत्रा विश्रब्धा नास्ति वो भयम् ।
श्येनेन मम पश्यत्या हृत आखुर्न संशयः ॥ ५९ ॥

शार्ङ्गका ऊचुः ।

न विद्महे हृतं मातः श्येनेनाखुं कथं चन ।
5 अविज्ञाय न शक्यामः प्रवेष्टुं बिलमद्य वै ॥ ६० ॥

जरितोवाच ।

अहं हि तं प्रजानामि हृतं श्येनेन मूषिकम् ।
अत एव भयं नास्ति क्रियतां वचनं मम ॥ ६१ ॥

शार्ङ्गका ऊचुः ।

10 न त्वं मिथ्योपचारेण मोहयेथा भयाद्धि नः ।
समाकुलेषु ज्ञानेषु न बुद्धिकृतमेव तत् ॥ ६२ ॥
न चोपकृतमस्माभिर्न चास्मान्वेत्थ ये वयम् ।
पीड्यमाना बिभर्ष्यस्मान्का सती के वयं तव ॥ ६३ ॥
तरुणी दर्शनीयासि समर्था भर्तुरेषणे ।
15 अनुगच्छ पतिं मातः पुत्रानाप्स्यसि शोभनान् ॥ ६४ ॥
वयमप्यग्निमाविश्य लोकानाप्स्यामहे शुभान् ।
अथास्मान्न दहेदग्निरायास्त्वं पुनरेव नः ॥ ६५ ॥

वैशंपायन उवाच ।

एवमुक्ता ततः शार्ङ्गी पुत्रानुत्सृज्य खाण्डवे ।
20 जगाम त्वरिता देशं क्षेममग्नेरनामयम् ॥ ६६ ॥
ततस्तीक्ष्णार्चिरभ्यागात्त्वरितो हव्यवाहनः ।
यत्र शार्ङ्गा बभूवुस्ते मन्दपालस्य पुत्रकाः ॥ ६७ ॥
ते शार्ङ्गा ज्वलनं दृष्ट्वा ज्वलन्तं स्वेन तेजसा ।
जरितारिस्ततो वाक्यं श्रावयामास पावकम् ॥ ६८ ॥
25 पुरतः कृच्छ्रकालस्य धीमाञ्जागर्ति पूरुषः ।
स कृच्छ्रकालं संप्राप्य व्यथते नैव कर्हि चित् ॥ ६९ ॥
यस्तु कृच्छ्रमनुप्राप्तं विचेता नावबुध्यते ।
स कृच्छ्रकाले व्यथितो न प्रजानाति किं चन ॥ ७० ॥

सारिसृक्क उवाच ।

30 धीरस्त्वमसि मेधावी प्राणकृच्छ्रमिदं च नः ।
प्राज्ञः शूरो बहूनां हि भवत्येको न संशयः ॥ ७१ ॥